

[Annette Just]

hr. Peter Duetoft, om hr. Peter Duetoft lige stod og sagde, at han erkender, at hele Edinburgh-afgørelsen er et spørgsmål om at melde fra eller melde til, og at der ikke ligger andet i Edinburgh-afgørelsen. Det vil jeg meget gerne have et svar på her og nu.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

En forudsætning for at debattere er, at man hører efter, hvad de andre talere siger.

Det, jeg sagde, var, at med hensyn til ØMU'ens tredje fase har Danmark nu meddelt, at vi ikke ønsker at være med. Den danske befolkning og det danske Folketing kan så på et senere tidspunkt, efter en folkeafstemning, vedtage at gå med.

Det, der stod i Maastricht-traktaten i sin tid, var det modsatte, nemlig at danskerne på et senere tidspunkt kunne beslutte at melde fra, hvis man alligevel ikke ville være med. Der er for befolkningen en væsentlig forskel i, at der skal træffes en ny beslutning om en tiltræden, og at den skal prøves ved en folkeafstemning, hvis man på et senere tidspunkt ønsker at indgå i den tredje fase.

I øvrigt omhandler Edinburgh-afgørelsen meget andet, men jeg koncentrerede mig om spørgsmålet om Den Økonomiske og Monetære Union, som hr. Pelle Voigt havde været så venlig at rejse.

Gade (SF):

Jeg vil godt begynde med at understrege, at for SF er der tale om, at vi med Edinburgh-afgørelsen placerer Danmarks deltagelse i EF-samarbejdet på et nyt grundlag, et andet grundlag end det, der blev lagt frem den 2. juni 1992. Det var dér, danskerne sagde nej til det, som vi, der anbefalede nej, lagde vægt på, nemlig en økonomisk og monetær union med fælles mønt, forsvarspolitik og forsvarssamarbejde, unionsstatsborgerskab og et retligt samarbejde, hvor EF-Domstolen har kompetence. Desuden de overordnede unionsmålsætninger knyttet til de 4 punkter.

At det er et nyt og andet grundlag, vi står med, kan man finde ud af ved at læse Edinburgh-afgørelsen – hvis man ellers vil læse Edinburgh-afgørelsen. Det er dér, Danmark har fået et rum i EF-samarbejdet, hvor vi siger nej til den fælles mønt. Vi meddeler nu – som

om vi havde haft en folkeafstemning i 1996 allerede nu – at det vil vi ikke deltage i og heller ikke i den økonomiske politik, der er knyttet dertil. Det er ret meget. For mig er det forskellen mellem et ja og et nej. Før sagde vi ja, nu siger vi nej.

Dernæst siger vi nej til den forsvarspolitiske dimension, og det betyder, at Danmark ikke deltager i de forsvarspolitiske diskussioner – som kan begynde med det samme, når traktaterne er underskrevet – og at vi i givet fald heller ikke deltager i afstemningerne, når det drejer sig om forsvarspolitik. Derimod når det drejer sig om udenrigspolitik og sikkerhedspolitik, deltager vi, hvilket SF heller ikke har noget imod. Vi synes faktisk, det kan være fornuftigt.

Desuden er det med hensyn til unionsborgerskabet præciseret, at det ikke kan udvikle sig til eller erstatte et statsborgerskab.

Endelig er det sådan med hensyn til Danmarks deltagelse i det retlige samarbejde, at det er et retligt samarbejde mellem stater og ikke noget, hvor EF-Domstolen har kompetence.

Det er oven i købet sådan, at det er præciseret, at denne Edinburgh-afgørelse betyder, at vi ikke er forpligtede på en udvikling af målsætningen på disse områder.

Derfor er der altså med sikkerhed tale om et nyt og andet grundlag. Det er jeg glad for præciseres i det flertalsbidrag, der er til betænkningen.

Jeg er også glad for, at vi syv partier har været enige om at præcisere, at vi ønsker, at EF skal udvikle sig i en mere demokratisk retning. Og jeg er glad for, at vi har kunnet blive enige om nogle forbedringer vedrørende Markedsudvalgets arbejde og om åbenheden i den danske beslutningsproces. Det, jeg især vil lægge vægt på, er, at befolkningen i højere grad får mulighed for at blive inddraget i hele EF-spørgsmålet i forhold til Folketinget.

Jeg har undret mig lidt over Fremskridtspartiets ændringsforslag. For det første siger Fremskridtspartiet, at Edinburgh-afgørelsen ingenting betyder. Det er det ene, man siger. Det har jeg hørt fra talerstolen i dag. På den anden side står der i Fremskridtspartiets betækningsbidrag, at resultatet kun kan vurderes således, at vi bliver et andenrangs EF-land, der ikke er fuldgældigt medlem, hvis Danmark